

เพ็ญบาย

บทที่ 11

รถตู้ออกเดินทางก่อนที่ฟ้าจะสว่างหลายชั่วโมง ยุทธนาและ อัมภางค์ผลัดกันขับอย่างไม่สมควรสมานใจกันนัก แต่พอใกล้ค่ำก็ถึง ที่หมายโดยหยุดระหว่างทางเพียงไม่กี่ครั้งเพื่อรับประทานอาหาร กับ เพื่อให้ทุกคนได้ลงเดินยืดเส้นยืดสายบ้างเป็นเวลานั่นๆ

คุณกัญญาซึ่งหลับๆ ตื่นๆ มาตลอดทางทำสีหน้าท่าที่แปลกใจ กรอกลูกตามองตึกหลังใหญ่ขณะที่ถูกอุ้มลงมานั่งรถเข็น แล้วชายหนุ่ม ทั้งสองก็ยกทั้งเก้าอี้ขึ้นบันไดเทอร์เรซ มาส่งยังห้องข้างใน

“ถึงบ้านแล้วคะแม่” ฉัตรแก้วทำน้ำเสียงร่าเริง

สาวใช้ที่ออกมาต้อนรับไม่ใช่คนเก่าที่เคยคุ้น แต่ก็เข้าใจดีว่า ใครเป็นใครจึงรีบทำความเคารพแล้วตามไปช่วยพยาบาลขนข้าวของ ฉัตรแก้วเลื่อนรถเข็นพลงส่งเสียงใสๆ ร้องเพลง “บ้านคือวิมาน” คุณกัญญากรอกตามองไปรอบๆ เปล่งเสียงที่ไม่เป็นคำพูดออกมา

“นี่คือบ้านของเราไงคะแม่ ตรงนี้ห้องรับแขก... แล้วนี่... เบียดโนของแม่ แม่ชอบนั่งเล่นตรงนี้..... จำได้หรือเปล่าคะ.....”

หญิงสาวได้บอกขณะชนไว้ก่อนว่าต้องการให้มารดาพักอยู่ใน ห้องซึ่งเคยใช้เป็นห้องทำงานที่ชั้นล่าง เพื่อจะสามารถเลื่อนรถเข็นไป ได้ทั่วๆ แล้วยังพาออกไปยังสนามกับใช้ระเบียบด้านข้างได้สะดวก ...เธอตื่นตันใจเมื่อเปิดประตูห้องที่ปิดอยู่ แล้วได้พบห้องนอนที่สวยงาม สะอาดปลอดโปร่งแทนที่จะเป็นห้องทำงานเคร่งขรึมเช่นที่เคยเป็น

“น่าอยู่จังเลย” พยาบาลสาวใหญ่ตื่นตาตื่นใจ ไม่ได้คิดว่า จะย้ายจากห้องชุดเล็กๆ มาสู่บ้านหลังใหญ่ที่โอ่โง่งหรูหราถึงเพียงนี้ ฉัตรแก้วเคยใช้ชีวิตความเป็นอยู่เรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อนอกจากจะจ่าย เพื่อความสุขสบายของคุณกัญญาเท่านั้น

“บ้านของแม่... แม่สร้างขึ้นมากับมือ” เธอพูดอย่างภาคภูมิใจ

“คุณแม่เป็นคนเก่งจริงๆ น่าเสียดายเหลือเกิน....”

“ถ้าคุณสมัยรู้จักแม่ตอนที่ยังดีอยู่...” น้ำเสียงเธอขาดหาย สีหน้าสลดวูบ อีกฝ่ายคอยฟัง... หญิงสาวกลับหันไปทำเสียงใสกับ มารดา

“แม่ขา ชอบห้องนอนใหม่ที่พี่นะจัดให้ไหมคะ”

น้ำเสียงสูงๆ ต่ำๆ ไม่เป็นคำถูกเปล่งตอบสนอง.....

หลังจากช่วยกันยกข้าวของที่นำมาทับรถตู้ขึ้นบนบ้าน ยุทธนา ก็ตามมาสวมทบขณะที่อัมภางค์เลื่อนรถจากบันไดเทอร์เรซไปยังที่จอด ชายหนุ่มมองไปรอบๆ

“บ้านใหญ่ และจัดได้น่าอยู่จังเลยครับ”

“แม่เป็นคนจัดคะ ปีกว่ามานี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย”

“บ้านสวยสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นที่อยู่ ของหนุ่มโสดสองคน”

“พี่นะเป็นคนมีระเบียบ” สีหน้าท่าที่เมื่อเอ่ยถึง “พี่ชาย” คนโต ผูกพันและชื่นชม ผิดกับเมื่อพูดถึงพี่ชายอีกคนหนึ่ง

“ส่วนพี่ช้ชก็คงไม่ค่อยได้มา เขาชอบหายตัวไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แต่ก็ดีแล้ว ไม่อย่างนั้นบ้านนี้ห้องหับคงจะเป็นแถบๆ ไม่เรียบหรูเป็น ระเบียบเรียบร้อยอย่างนี้”

ชายหนุ่มจับความรู้สึกของเธอได้ “ดูเหมือนพี่ชายสองคน ของน้องแก้วจะแตกต่างกันมากเลยนะครับ”

“แตกต่างกันเหมือนกับมาจากคนละสุดขั้วเลยคะ พี่นะใจดี สุขุม ละเอียดยรอบคอบ แต่พี่ช้ชเกเรเอาแต่ใจตัวเอง ทำอะไรวกๆ ง่าย ๆ ไม่ค่อยจะนึกถึงใคร”

“น้องแก้วคงรักพี่นะมากละซิ”

“แน่นอนคะ แก้วรักพี่นะมาก”

“แหม ผมช้ชก็อารมณ์แล้ว” ชายหนุ่มพูดพลงหัวเราะ

“ก็พี่ช้ชกับดาดะคะ รักกันดีเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“หนูดาชอบอยู่ตามประสาผู้หญิงเลยไม่ค่อยได้คลุกคลีกัน อายุ ก็ต่างกันมาก แล้วพี่ก็ไม่มีสัญชาตญาณของความเป็นพี่สักเท่าไร” น้ำเสียงพูดต่อหยอกเย้า “เพราะอย่างนี้ถึงสู้พี่นะของแก้วไม่ได้”

“พี่นะเป็นพี่ชายที่วิเศษที่สุดจริงๆ ค่ะ” ปรกาศตาของเธอบอก ความรู้สึก ชายหนุ่มเคยรับฟังจากพรรณงามมาก่อนจึงไม่ได้แปลกใจ ที่คุณพรรณงามดึงเขาเข้ามาหาฉัตรแก้วก็เพราะขณะชน นี้แหละ

สีหน้าของอัมภางค์บูดบึ้งเมื่อตามขึ้นมาพบหนุ่มสาวกำลังยืนคุย กัน รอยยิ้มสดใสของฉัตรแก้วทำให้ชายหนุ่มขุ่นเคืองหึ่งหวง เธอ เตะความไม่พอใจของเพื่อนชายออกจึงรีบขยับตัวออกห่าง

“แก้วว่าให้แม่นอนบนเตียงก่อนดีกว่า นิ่งๆ นอนๆ ในรถมาตั้ง

ลืบทว่าชั่วโง่งงอืดอืดแฉะเลย... มาคะ คุณสมัย” เธอเรียกนางพยาบาล

รถเข็นถูกเทียบข้างเตียง อัสฎางค์ยกร่างหญิงพิการขึ้นพานอนบนที่นอนด้วยท่าที่คล่องแคล่วบอกให้รู้ว่าเขาทำหน้าที่นี้มานานแล้ว จัตรแก้วเลื่อนเก้าอี้เข็นออกไปพ้นทาง เข้าไปช่วยพยาบาลจัดท่านอนให้

ยุทรนาชมาว่า “อัสฎางค์นี่เยี่ยมจริงๆ คล่องยังกับมืออาชีพ”
ชายหนุ่มสบตานิดเดี๋ยวก็มองเมินไป จัตรแก้วรีบพูดว่า
“ปึกว่ามานี้ก็มีแต่อัสคนเดียวแหละคะ ที่คอยช่วยดูแล เขาให้
ทั้งร่างกายแข็งแรง ไม่อย่างนั้นแก้วอาจจะเป็นบ้าไปแล้วก็ได้”

“ไม่เห็นแก้วเคยบอกเลยว่าอัสสำคัญขนาดนั้น” ชายหนุ่มตัดพ้อ
ก่อนจะเดินออกจากห้องตื้อๆ

หญิงสาวมองตามอย่างอึดอัดใจ หันมายิ้มแก้อๆ ให้หนุ่มใหญ่
ที่มองยิ้มๆ “อารมณ์ไม่ดี ท่าจะเหนื่อยนะคะ”

“หึ่งต่างหาก....”

“เมื่อไหร่รถขนของจะมาถึงคะ” เธอรีบเปลี่ยนเรื่อง
“คงจะเป็นพรุ่งนี้เช้าครับ ประเดี๋ยวพี่จะถามดูให้แน่ใจอีกที”
เธอเออออรับรู้ เชิญชวนให้เขาออกจากห้องเพื่อมารดาจะได้
มีความเป็นส่วนตัว

“มาเถอะคะ แก้วจะหาเครื่องตีมเย็นๆ ให้พี่ยุทร”

เธอจัดแจงหาเครื่องตีม ส่งให้สาวใช้ยกไปให้พยาบาลหญิง
และมารดาก่อนจะถือแก้วเครื่องตีมที่เหลือเดินมาส่งให้เพื่อนชาย

“อัสจำ อัสช่วยออกไปซื้ออาหารเย็นหน่อยนะจ๊ะ วันนี้แม่ครัว
คงจะเตรียมไม่ทัน แก้วไม่อยากให้หุ่นวายกันตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้า
มา”

“พี่นะจะกลับกี่โมง” เขาถามบึ้งๆ

จัตรแก้วตอบว่า “ไม่รู้ซี ได้ยินว่ากลับบ้านตึกๆ ทุกวันแล้วก็ไม่
เคยกลับมากินข้าวบ้านเลยด้วย ช่างเถอะ มาเมื่อไหร่ก็รู้อเอง”

“แล้วพี่ยุทรล่ะ เขาจะอยู่ทานมื้อค่ำด้วยหรือเปล่า”

หญิงสาวหันมองไปอีกด้านหนึ่งของห้อง ยุทรนากำลังนั่งไล่
เสียงเปียโนเล่น “ซื้อมาเผื่อเถอะ เหลือกี่ช่าง ตึกว่าไม่พอนะจ๊ะ”

แม้ท่าที่บึ้งตึงของเพื่อนชายจะทำให้หญิงสาวอึดอัด แต่ยุทรนาช
ก็นำใจช่วยเหลือเรื่องการขนย้ายแล้วยังเพิ่งจะมาเป็นแขกของบ้าน
เป็นครั้งแรก จัตรแก้วจึงผละจากชายหนุ่มเดินไปหาร่างที่กำลังพรม
นิ้วลงบนแนวคันทึบ เกิดเสียงเพลงเพราะพริ้วต่อเนื่อง

อัสฎางค์มองอย่างไม่สบอารมณ์ ตีมเครื่องตีมก่อนจะแยกตัว
จากไปโดยไม่บอกกล่าว

หญิงสาวมองมือเรียวๆ ที่เคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าอย่างรู้สึกทั้ง
ครู่หนึ่งชายหนุ่มก็หยุดเล่น หันมารับแก้วเครื่องตีมไปจากเธอ
“พี่ยุทรเก่งจังเลย”

“ไม่เก่งหรอกครับ พอเล่นเพลงง่ายๆ ได้เท่านั้น” เขาออก
ตัว “น้องแก้วล่ะ เล่นให้พี่ฟังสักเพลงได้ไหม”

หญิงสาวหัวเราะ “แกวยังเล่นไม่เป็นเลย นี่เปียโนของแม่คะ”

“น้องแก้วหวงหรือเปล่า”

“ไม่หวงคะ ดีเสียอีก เสียงเปียโนทำให้บ้านมีชีวิตชีวา
พอได้ยินพี่ยุทรเล่น แก้วนี่ถึงตอนแม่เล่นแล้วก็อดตีใจไม่ได้”

“ดีละ ทีหลังพี่จะได้มาเล่นให้ฟังบ่อยๆ จะเอาโน้ตเพลงที่พี่
เล่นได้คล่องๆ มาด้วย”

“จริงหรือคะ” เธอถามอย่างกระตือรือร้น

“ว่าแต่น้องแก้วเต็มใจต้อนรับหรือเปล่าครับ”

“เต็มใจแน่นอนคะ แล้วแก้วจะได้หัดเล่นเปียโนจริงๆ จังๆ สักที
เพราะต่อไปนี่แก้วคงจะต้องอยู่ที่นี้ดูแลแม่มากกว่าอย่างอื่น ว่าแต่
พี่ยุทรเถอะคะ อีกหน่อยพอทำงานก็คงไม่มีเวลามาอีกกระมัง”

“ทำไมจะไม่ล่ะจ๊ะ แหม งานอะไรจะเอาเวลาของพี่ไปทั้ง
ชีวิต พี่จะมาบ่อยๆ จนเจ้าของบ้านเบื่อหน้าเลยละ”

“สัญญามั้ยคะ”

ชายหนุ่มยื่นมือออกมาตรงหน้า จัตรแก้วจึงยื่นมือออกไปให้
จับเข่าพาลางหัวเราะให้แกกัน

ยุทรนาชกลับไปแล้วเมื่ออัสฎางค์ซื้ออาหารสำหรับมื้อค่ำกลับมา
จัตรแก้วกำลังจัดของใช้ส่วนตัวอยู่ในห้อง อัสฎางค์อาศัยความสนิท
สนมตามขึ้นมาหา

เขาทำหน้าบูดบึ้ง “ผมซื้ออาหารมาแล้ว แม่บ้านกำลังจัดโต๊ะ”

หญิงสาวหันมายิ้มอย่างไม่ถือสา “อัสจะอาบน้ำก่อนไหม”

“ไม่ละ”

“งั้นจะกินเลยหรือเปล่า ความจริงแก้วอยากจะทำน้ำ
แต่ถ้าอัสหิว กินกันเลยก็ได้”

“อัสไม่หิว”

“อ้าว นั่นอัยยอยากจะทำบ้านหรือยังงัยจะ”

สีหน้าชายหนุ่มยิ่งบึ้งตึง “ถ้าแก้วบอกให้กลับ อัยยก็จะกลับ”

“อัยยก็...” หญิงสาวจับแขนเขาอย่างเอาใจ “อารมณ์ไม่ดีเรื่องอะไรหน้า... ถามอะไรก็ไม่ ไม่ ทุกอย่าง แก้วเดาใจไม่ถูกแล้ว”

สีหน้าของอีกฝ่ายดีขึ้น แต่ยังทำท่าที่แข็งขันแม้เสียงที่พูดจะอ่อนลง “ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพี่ยุทธจึงเข้าถึงแก้วได้ง่ายขนาดนี้พบกันไม่กี่ครั้ง เขาก็เข้ามาแทรกกระหว่างเราอย่างง่ายดาย”

“โธ่เอ๊ย... แก้วกับพี่ยุทธรู้จักกันมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ๆ แล้ว”

“แต่ท่าทางเขาไม่เหมือนคนที่รู้จักกันตั้งแต่เด็กเลยนี่”

“ตอนนั้นเราไม่ค่อยสนิทกันนักหรอก พี่ยุทธโตกว่าหลายปี พ่อเขาเป็นข้าราชการ ต้องย้ายที่อยู่บ่อย ๆ บางทีเขาก็มาพักอยู่กับหน้าพรรคเหมือนแก้ว แต่นาน ๆ จะพบกันทีก็เลยแปลกหน้ากันอยู่นั่นเอง”

“ตอนนี้เขาคงไม่อยากจะทำตัวแปลกหน้าอย่างเมื่อก่อนแล้วกระมัง”

ชายหนุ่มประซด

“เขาเพิ่งกลับจากเมืองนอก ยังไม่รู้จักใครมากก็เลยมีเวลาให้แก้วอีกหน่อยพอเขาทำงาน มีสังคม มีโอกาสกลับไปหาเพื่อนเก่า ๆ เขาก็ลืมแก้วเองแหละ อัยยอย่าตีโพยตีพายไปเลย”

“อัยยว่าหน้าพรรคคงไม่ยอมให้เขาลืมแก้วหรอก”

หญิงสาวถามอย่างอ่อนใจว่า

“แล้วยังงัยอีกล่ะ อัยย...”

ชายหนุ่มหัวน้ใจว่าหญิงสาวที่เขาหมายปองจะหลุดลอยห่างหาย เขารู้ดีว่าพรรคนางพยายามที่จะกันเขาออกไป และยุทธนาที่เป็นอาวุธที่นำพรันพรัง หนุ่มใหญ่นักเรียนนอกท่าทางเชื่อมั่นในตนเองมีฐานะความเป็นอยู่และโอกาสดีกว่าเขาอย่างเทียบกันไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น ฉัตรแก้วย้ายจากเขากลับมาอยู่ในสายตาของชนะชนซึ่งแม้ไม่มีคำพูดตรง ๆ เขาก็รู้มาแต่ต้นว่าชายหนุ่มผู้นั้นหวงแหนหญิงสาวมากแค่ไหน

แล้วยังซ้ซ้ซ้ซ้ อัยยวางค์เชื่อตามที่ได้ยินได้ฟังมาจากพี่สาวของตนจนมองซ้ซ้ซ้ในด้านลบไปหมด เขาเคยสงสัยว่าธีระตายเพราะการบงการของชายหนุ่มผู้เป็นเสมือนม้าป่าที่พร้อมจะพยศได้ทุกเวลาผู้นี้

ที่นี่ เขาไม่อาจเปิดเผยตนเองในฐานะคนรักของหญิงสาวแล้วยังจะต้องกลับไปเรียนต่ออีกหนึ่งภาคการศึกษา ทั้งให้เธออยู่ในท่ามกลางคนที่พยายามจะไขว่คว้าช่วงชิงเธอไป

ชายหนุ่มหันมาโอบกอดหญิงสาวไว้ พูดอย่างอัดอั้น

“ที่อัยยเป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าอัยยกลัวใจ อัยยรักแก้วที่สุด แต่ว่าต่อไปนี้จะต้องปล่อยให้แก้วอยู่ที่นี้โดยที่อัยยต้องกลับไปเรียนต่อ พี่นะไม่ต้องการไให้เราเกี่ยวข้องกัน และพี่ซ้ซ้ก็หนักล้วยยิ่งกว่าใครทั้งหมด... ตอนนี่ยังมีพี่ยุทธเข้ามาอีกคน แล้วแก้วจะไม่ให้อัยยกลัวใจได้งัย”

สีหน้าหัวน้ใจของเพื่อนชายโยกคลอนจิตใจเธอ

“โถ่ อัยยกลัวใจไปเลย ถึงอัยยจะต้องกลับไปเรียน พี่นะกับพี่ซ้ซ้คอยจับตามอง หรือว่าพี่ยุทธจะมาสนิทสนมด้วย แก้วก็ยังเป็นแก้วอย่างนี้ ไม่มีใครจะมาสำคัญกับแก้วมากไปกว่าอัยยหรอก”

“จริงหรือ” สีหน้าของอีกฝ่ายกระจ่างทันที “แก้วพูดจริง ๆ นะ”

“จริงซ้”

อ้อมแขนของชายหนุ่มตัวดกอดรัดร่างบางจนแทบชิด หญิงสาวกลับมิได้รู้สึกถึงความลึกซึ้งในส่วนลึกของหัวใจแต่อย่างไรเลย แม้กระนั้น เมื่อริมฝีปากของอีกฝ่ายทาบทับลงมา เธอก็มิได้ขัดขืน

บานประตูที่เปิดแง้มไว้เปิดออก พร้อมกับร่างสูงหนาที่อยู่เบื้องหลังมีอาการชะงักงันไปในทันที รอยยิ้มที่ระบายอยู่ที่ริมฝีปากจางลงอย่างรวดเร็ว เมื่อร่างของหนุ่มสาวทั้งสองผละออกจากกัน จึงได้พบเพียงรอยยิ้มทักทายที่ดูเหี้ยมเกรียมเป็นอย่างยิ่งในความรู้สึกของอัยยวางค์

“พี่นะ” ฉัตรแก้วทัก ยิ้มยินดีแม้จะรู้สึกเก้อเขิน

“ขอโทษนะ ไม่ได้ตั้งใจจะเข้ามาขัดจังหวะ” เขาพูดเครียด ๆ

อัยยวางค์สีหน้าเจื่อนจาง ไหว้ทักทายชายหนุ่มด้วยท่าที่ราวกับลูกวัวเชษฐราชสีห์ ฉัตรแก้วหันมาเห็น ไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนชายจึงต้องกลัวชนะชนถึงปานนั้น

“ไม่ได้ขัดจังหวะหรอกคะ อัยยขึ้นมาเรียกแก้วลงไปทานข้าวเรากำลังจะลงข้างล่างกันอยู่แล้ว”

“อ้อ งั้นพี่ก็ขึ้นมาเร็วไปนิดหนึ่งซ้” น้ำเสียงพูดเจือหัวเราะ ทว่าประกายตากราวกระด้าง “พี่จะลงไปรอที่ห้องอาหารก็แล้วกัน แต่อย่าไม่ต้องรีบร้อนหรอกนะ นานเท่าไรพี่ก็คอยได้...!”